

σει πρὸ αὐτοῦ σωρὸν χρυσῶν νομισμάτων καὶ γραμματίων. Ἦτο τύχη ἀνήκουστος, πρωτοφανής. Ἦθελεν εἶπει τις ὅτι ἡ χάριτις ἐκείνη Ντάμα ἐμαγνητιζέτο ὑπὸ τὸ ἀστραπηβόλον βλέμμα τοῦ παίκτη ἐκείνου καὶ τῷ ὑπήκουεν.

Ἦδη ἠσθάνετο ἐκυτὸν εὐτυχῆ. Κερδίσεις διακόσια ἕως τριακόσια χρυσαῖα λουδοβίκια καὶ βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ἐνόμισεν ὅτι θὰ κερδίσει ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ νυκτὶ ὅλην τὴν πατρικὴν του περιουσίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπολέσει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ ἀσώτου καὶ ἐκδεδιητημένου βίου του. Ὅθεν, χωρὶς ν' ἀποβάλῃ τὸ βαρὺ ἐπαινοφόριον του, ἐξηκολούθει παίζων μακρινὰ καὶ πάντοτε κερδίζων ὑπέρογκα ποσά. Ἐπλήρωσε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἀναμιξτὰ τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του, τοῦ προστεριδίου του, τῆς ἀναξυρίδος του καὶ τέλος ἔθηκεν ἐντὸς τῆς σιγαροθήκης του δράκα πεντακοσιοφράγων χαρτονομισμάτων.

Καὶ ἐξηκολούθει πάντοτε παίζων καὶ πάντοτε κερδίζων καὶ ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς τραπέζης σωροὺς χρυσῶν λουδοβικίων μετὰ βεβαιότητος ἅμα καὶ καταφρονήσεως.

Ἄφνης ἀνεμνήσθη τῆς μικρᾶς ἐπαίτιδος, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς χιόνος κοιμημένην, τῆς ἀθῶας ἐκείνης παιδίσκης, τῆς ὁποίας εἶχε κλέψει τὸ χρυσοῦν λουδοβίκιον, καὶ ἡ καρδιά του ἐσπάραξεν ἀκουσίως καὶ ἠσθάνθη φοβερὰν τύψιν συνειδότος.

— Νὰ ἦνε ἀρά γε, ἐσκέφθη, πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν; Βεβαίως θὰ ἦνε . . . Μετ' ὀλίγον . . . ναί, ὅταν σημάνῃ μία ὄρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον . . . τὸ ὀμνύω . . . θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ . . . θὰ τρέξω νὰ τὴν πάρω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, θὰ τὴν φέρω εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ θὰ τὴν βάλω νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κλίνην μου . . . Θὰ τὴν ἀγαπήσω ὡς θυγατέρα μου, θὰ τὴν προικίσω καὶ θὰ φροντίζω περὶ αὐτῆς πάντοτε, πάντοτε! . . .

* * * Ἄλλὰ τὸ ὄρολόγιον ἐσήμανε μίαν ὥραν, μίαν καὶ τέταρτον, μίαν καὶ ἡμίσειαν, μίαν καὶ τρία τέταρτα . . . καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐκάθητο εἰσέτι ἐπὶ τῆς καταχθονίου καὶ κατηραμένης τραπέζης.

Ἄλλὰ, φεῦ! ἡ τύχη εἶχε γυρίσει! . . . Εἶχε χάσει πᾶν ὅ,τι ἐκέρδισε καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ χρυσοῦν λουδοβίκιον, τὸ ὅποιον εἶχε κλέψει ἀπὸ τὴν μικρὰν ἐπαίτιδα.

Τὸ ὄρολόγιον ἐσήμαινε ἤδη δύο ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ παιγνιδίου ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ εἶπε μεγαλοφώνως:

— Ἀρκεῖ πλέον . . . μ' ὅλην τὴν καταδρομὴν τῆς τύχης, ὁ πάγκος ἐκέρδισεν ἀπόψε ὡς ἐκ θαύματος.

Ἄφνης ὁ Λουκιανὸς ἠγέρθη καὶ ἀποθῶν ἀποτόμως τοὺς περικυκλοῦντας αὐτόν, κατέβη δρομαίως τὴν κλίμακα καὶ εὗρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Ὁ νοῦς του ἐσκοτίζετο καὶ οἱ πόδες του ἐκλονίζοντο.

Μακρόθεν, ὑπὸ τὴν λάμπην φανοῦ φωταερίου, διέκρινε τὴν παιδίσκην.

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ ἔλαβε τρέμων τὴν χεῖρά της.

— ὦ πόσον εἶνε ψυχρά! εἶπε. Δυστυχῆς μικρά! . . . θ' ἀναπληρώσω τὸ ἄδικον, τὸ ὅποιον σοὶ ἔκαμα . . . θὰ σε πάρω εἰς τὴν οἰκίαν μου . . . θὰ σε βάλω εἰς τὴν κλίνην μου νὰ κοιμηθῆς καὶ θὰ πράξω ὅ,τι δυνθῶ διὰ σέ.

Καὶ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἐπαίτιδα. Ἦ κεφαλὴ της ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, χωρὶς οὐδόλως νὰ ἐξυπνήσῃ.

— Πόσον βαθεῖα κοιμῶνται εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν τὰ παιδιὰ!

Καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἄλλ' ἀφνης, καταληφθεὶς ὑπὸ τινος ἀπαισίας ιδέας, ἠθέλησε ν' ἀφυπνίσῃ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἄλλὰ, φεῦ! τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι αἱ βλεφαρίδες τοῦ ἀθῶου ἐκείνου πλάσματος ἦσαν ἡμίκλειστοι καὶ ἄφινον νὰ φαίνωνται κατὰ τὸ ἡμισυ αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐσβεσμένοι καὶ ἀπλανεῖς.

Ὁ Λουκιανὸς ἐνόμισε τότε ὅτι ὁ νοῦς του ἐσαλεύετο καὶ, θέλων ἔτι μᾶλλον νὰ βεβαιωθῇ, ἔθηκε τὸ στόμα του πλησίον τοῦ στόματος τῆς μικρᾶς.

Φεῦ! οὐδεμία πνοὴ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ!

Ἐνῶ μὲ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο λουδοβίκιον, ὅπερ εἶχε κλέψει ἀπὸ αὐτὴν, ὁ Λουκιανὸς ἐκέρδισεν εἰς τὸ παιγνίδιον ὀλόκληρον περιουσίαν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἀπώλεσε πάλιν, τὸ ἀνευ ἀσύλου καὶ ἀνευ προστατοῦ ἀθῶον ἐκεῖνο πλάσμα ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ ψύχους!

* *

Τὴν ἐπαύριον ὁ Λουκιανὸς, ἀφοῦ ἐνεχυρίασε τὸ ὄρολόγιόν του καὶ ἐπρογεμάτισε, μετέβη εἰς τὸ στρατολογικὸν γραφεῖον καὶ κατετάχθη ἐθελοντῆς εἰς τὸ 1ον σύνταγμα τῶν ἰππέων τῆς Ἀφρικῆς.

Σήμερον ὁ Λουκιανὸς Δὲ Χέμ εἶνε ὑπολοχαγός. Καίτοι δὲ μόνον ἐκ τοῦ μισθοῦ του ἀποζῆ, οὐχ ἦττον διάγει ἀξιοπρεπῶς καὶ οὐδέποτε πλέον ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὰ αἰσχρὰ καταγῶγια τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Διηγούνται δὲ μάλιστα ὅτι ἔγεινε εἰς ἄκρον φειδώλος· διότι ἡμέραν τινὰ εἰς τῶν συναδέλφων του εἶδεν αὐτὸν ἐλεοῦντα μικρὰν τινα ἐπαίτιδα καὶ ἐξεπλάγη μεγάλως διὰ τὴν γενναϊότητα τοῦ πτωχοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Ὁ Λουκιανὸς Δὲ Χέμ εἶχε θέσει ἐν χρυσοῦν λουδοβίκιον εἰς τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς ἐπαίτιδος.

[Κατὰ τὸν Φραγκίσκον Κοπέ] Τ.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση.

Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΑ'

Οἱ τόσοι πόνοι, τὰ τόσα δεινὰ εἶχαν σχεδὸν ἐξαγτλήσει τὴν αἰσθητικότητά μου. Τὴν μητέρα μου μόλις ἔκλαυσα· ἐκλεί-

σθην εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἀφοῦ ἐπῆραν τὸ σῶμα, καὶ ἐμείνα ἐκεῖ σκυθρωπὴ καὶ κατάκοπος διὰ πολλοὺς μῆνας. Μόνη τοῦ νοός μου ἐνασχόλησις ἦσαν αἱ ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος βίου μου καθ' ὅλας τὰς φάσεις, οὔτε ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἦ θεία μου, ἦτις κατ' ἀρχὰς με ὑπεδέχθη κάκιστα, τέλος ἐμαλάχθη ἀπὸ τὸ σιωπηλὸν μου ἐκεῖνο πένθος, ἐπειδὴ τοῦτο ἐνόει ὁ χαρακτήρ της μᾶλλον παρὰ τὴν ἐκχυσιν τῶν δακρύων. Με ἐφρόντιζε σιωπῶσα καὶ αὐτὴ, καὶ μ' ἐπροφύλαττε τοῦ ν' ἀποθάνω ἀπὸ πείναν. Ἦ κατήφεια τοῦ οἴκου ἐκείνου, τὸν ὅποιον εἶχα ἀφίσει τόσον φαιδρὸν καὶ ἀκαίον, ἐσυμφώνει με τῆς ψυχῆς μου τὴν διάθεσιν. Ἐπανεβλέπα τὰ ἐπιπλα, ἄτινα μ' ἐνθούμιζαν τὰ μυρία τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου φρούδα πράγματα. Ἐσύγκρινα τὸν καιρὸν, ὅτε ὀλίγον ἂν ἐκεντῶτο τὸ δάκτυλόν μου, τὸ κακὸν τοῦτο ἀνησύχει τοὺς οἰκείους μου ὡς ἡ μεγίστη τῶν συμφορῶν, με τὸν ἐπονεῖδιστον καὶ αἰμοσταγῆ βίον, τὸν ὅποιον διήγαγα ἔκτοτε. Ἐβλέπα ἀφ' ἐνός μὲν τὴν μητέρα μου εἰς τοὺς χοροὺς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν πριγκηπίσσαν Ζαγγαρόλην δηλητηριασμένην εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἴσως δὲ καὶ διὰ χειρὸς μου. Εἰς τὰ ὄνειρά μου, ὁ ἦχος τῶν μουσικῶν ὀργάνων διήρχετο ἀνάμεσα εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ Ἐρριέτου φονευομένου· καὶ εἰς τὸ σκότος τῆς φυλακῆς, ὅπου τρεῖς ὄλους μῆνας μεστοὺς ψυχικῆς ἀγωνίας ἐπερίμενα καθεκάστην μίαν θανατικὴν καταδίκην, ἔβλεπα νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμέ, διὰ τῆς φωτοβολίας τῶν κηρίων καὶ τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθῶν, τὸ φάσμα μου ἐνδυμένον μακρὸν πέπλον ἀργυροειδῆ καὶ κατὰστικτον ἀπὸ ἀδάμαντας. Ἐνίοτε, κατάκοπος ἀπὸ τὰ συγκεχυμένα καὶ φρικώδη αὐτὰ ὄνειρα, ἀνεσῆκωνα τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, καὶ πλησιάζουσα παρετήρουν αὐτὴν τὴν πόλιν ὅπου ποτὲ ὑπῆρξα τόσον εὐδαίμων καὶ ἐπαινετὴ, τὰ δένδρα αὐτοῦ τοῦ περιπάτου ὅπου τόσος θαυμασμός ἠκολούθει ἕκαστον βημά μου. Ἄλλὰ δὲν ἐβράδυνα νὰ διακρίνω τὴν ἐξυδριστικὴν περιέγειαν ἣν διήγειρεν εἰς τοὺς διαβάτας ἡ ὠχρὰ μορφή μου. Ἔστεκαν ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου, ἡ συνηθειάζοντο καὶ ὀμίλουον περὶ ἐμοῦ σχεδὸν δακτυλοδεικτούντές με. Τότε ἀπεχώρουν, ἀφίνα τὰ παραπετάσματα πάλιν νὰ πέσουν, καὶ ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν κλίνην τῆς μητρὸς μου ἐκαθήμην ἐκεῖ πλησίον, ἕως οὐ ἤρχετο ἡ θεία με τὰ σιωπηλὰ βήματα της καὶ τὴν ἀφασίαν της καὶ λαμβάνουσα με ἀπὸ τὸν βραχίονα με ὠδήγει εἰς τὸ τραπέζι. Οἱ τρόποι της εἰς ἐκείνην τὴν περιστάσιν τῆς ζωῆς μου μ' ἐφάνησαν ὡς οἱ προεωδέστεροι καὶ γενναϊότεροι πρὸς ἐμέ. Παρηγορίας, δὲν θὰ τὰς ἤκουα, ὄνειδισμοὺς δὲν θὰ τοὺς ὑπέφερα, τεκμήρια ὑπολήψεως πρὸς ἐμέ τώρα πλέον δὲν θὰ τὰ ἐπίστευα. Ἦ ἄλλος ἐκείνην στοργὴ καὶ ἡ λεπτὴ εὐσπλαγχνία μᾶλλον με ἔφεραν εἰς κατάνυξιν. Ἦ κατηφῆς ἐκείνη μορφή ἡ περιερχομένη ἀθορόβως τριγύρω μου ὡς φάντασμα, ἢ ὡς ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος καιροῦ, ἦτο ἡ μόνη ἣτις

δὲν μὲ ἀνησούχει οὔτε μ' ἐφοβίζε. Ἐνίοτε ἐπαίρνα τὰ ἰσχνὰ τῆς τὰ χεῖρια, καὶ τὰ ἐπιείχα πολλὴν ὥραν ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη μου χωρὶς οὔτε λέξιον νὰ προφέρω, οὔτε στεναγμὸν. Ποτὲ δὲν ἀπεκρίνετο εἰς αὐτὴν μου τὴν θωπεῖαν, ἀλλ' ἔστεκεν ἐκεῖ χωρὶς νὰ δεῖξῃ ἀνυπομονησίαν τινα, οὔτε ν' ἀποσύρῃ ἀπὸ τὰ φιλήματά μου τὰ χεῖρά της. Αὐτὸ ἦτο πολὺ.

Δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον τὸν Λεώνην, εἰμὴ ὡς τρομερὰν ἀνάμνησιν τὴν ὁποίαν ἀπεμάκρυνα μὲ ὄλας μου τὰς δυνάμεις. Τὸ νὰ ἐπιστρέψω εἰς ἐκεῖνον ἦτο στοχασμός ὅστις μ' ἐπροξένει ρῖγος, ὡς εἰς τὸν κατάδικον ἢ θεὰ τοῦ τόπου τῆς τιμωρίας του. Σθένος δὲν μ' ἔμενε ἀρκετὸν ὥστε νὰ τὸν ἀγαπῶ ἢ νὰ τὸν μισῶ. Δὲν μ' ἔγραφε, καὶ οὔτε ἐδίδα προσοχὴν εἰς τοῦτο, καθὼς μὴ περιμένουσα ἐξ ἐκείνου τοιοῦτο μέλημα, ὅτε αἰφνης λαμβάνω ἐπιστολὴν του ἀναγγέλλουσαν νέας πάλιν συμφορὰς. Εὐρέθη ἄλλη διαθήκη τῆς πριγκηπίσσης Ζηγγαρόλης φέρουσα χρονολογίαν νεωτέραν τῆς ἰδικῆς μας. Ἐνας τῶν ὑπηρετῶν της, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐμπιστοσύνην, τὴν ἐφύλαττεν ἕως σήμερον. Αὐτὴν τὴν διαθήκην εἶχε κάμει ἡ πριγκηπίσσα καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Λεώνης τὴν εἶχεν ἀμελήσει ὅπως νοσηλεύσῃ ἐμέ, ἐπειδὴ αὐτὴ τότε εἶχε συλλάβει δισταγμοὺς περὶ τῆς ἀδελφότητός μας. Ἀφοῦ συνεφιλιώθημεν, ἠθέλησε νὰ τὴν σχίσῃ ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γυνίκα ἐκείνη ὑπέκειτο εἰς μυρίων εἰδῶν φαντασιοπληξίας, ἐφύλαξε πλησίον της καὶ τὰς δύο διαθήκας, ὥστε νὰ ἦναι πάντοτε ἐτοίμη νὰ προκρίνῃ τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν. Ὁ Λεώνης ἐγνώριζεν εἰς ποῖον ἐπιπλον ἦτο φυλαχμένη ἡ ἰδική του, ἀλλὰ ἡ ἄλλη ὑπῆρχε γνωστὴ εἰς μόνον τὸν Βικέντην, τὸν ὑπῆρέτην τῆς ἐμπιστοσύνης της, μὲ παραγγελίαν εἰς αὐτὸν νὰ τὴν καύσῃ εἰς ἕν της νεῦμα, εἰ δ' ἄλλως νὰ τὴν φυλάξῃ. Ἡ δυστυχὴς ἀπέχετο τοῦ νὰ περιμένη τοιοῦτον βίαιον καὶ αἰφνιδίον θάνατον. Ὁ Βικέντης, ὅστις ὑπῆρχε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Λεώνην διὰ τὰ πολλὰ δῶρα ἅτινα ἐλάμβανεν ἀπ' αὐτόν, ἄλλως τε καὶ μὴ δυνηθεὶς ν' ἀκούσῃ τὰς τελευταίας διαθέσεις τῆς πριγκηπίσσης, ἐφύλαξε τὴν διαθήκην χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, καὶ ἀφῆκε νὰ παρουσιάσωμεν τὴν ἰδικὴν μας. Ἐδύνατο διὰ τοῦ μέσου τούτου νὰ πλουτήσῃ, εἴτε ἐπαπειλῶν ἡμᾶς, εἴτε πωλῶν τὸ μυστικὸν του εἰς τοὺς φυσικοὺς κληρονόμους, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἦτο τίμιος καὶ ἀγαθός. Λοιπὸν ἀφῆκε νὰ περιέλθῃ ἡ κληρονομία εἰς ἡμᾶς, χωρὶς ν' ἀπαιτήσῃ οὔτε προσθήκην τινα εἰς τὸν μισθὸν του. Ὅταν ὅμως ἐγὼ ἀνεχώρησα, συνέβη νὰ δυσαρεστηθῇ ἐκ τοῦ Λεώνη, ὅστις ἦτο πάντοτε τραχὺς πρὸς τοὺς ὑπῆρέτας του, καὶ μόνον διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς συγκαταβάσεώς μου τοὺς ἐκράτουν πλησίον του. Μίαν ἡμέραν ἐξετραπή μέχρι τοῦ νὰ σηκώσῃ τὸ χεῖρι του καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸν γέρο Βικέντην. Τότε δὲν χάνει καιρὸν καὶ αὐτός, ἐξάγει ἀπὸ τὸν κόλπον του τὴν διαθήκην καὶ τὸν λέγει ὅτι πάγει νὰ τὴν φανερώσῃ εἰς τοὺς ἐξαδέλφους τῆς πριγκη-

πίσσης. Ὁ Λεώνης τὸν φεβερίζει, τὸν παρακαλεῖ, τὸν ὑπόσχεται ὅσα ἤθελε ὅπως τὸν καταπραύνη, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐφθασεν ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ μαρκησίος, ὅστις ἐδοκίμασε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔγγραφον διὰ τῆς βίας, ἀλλ' ὁ Βικέντης, ἄνθρωπος ῥωμαλέος, ἂν καὶ προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν, τὸν κατέβαλε, τὸν ἔδειρε, ἠπειλίησε νὰ ρίψῃ καὶ τὸν Λεώνην ἀπὸ τὸ παράθυρον ἂν ἤρχετο πλησίον του, καὶ ἔτρεξε νὰ γνωστοποιήσῃ τὰ πράγματα ὅπως ἐκδικηθῇ.

Καὶ οὕτω λοιπὸν ὁ Λεώνης ἐξέπεσε πάραυτα τῆς κληρονομίας καὶ κατεδικάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ὅλα ὅσα εἶχε καταφάγει ἐξ αὐτῆς, δηλαδή τὰ τρία τέταρτα. Ἀλλὰ μὴ δυνάμενος τοῦτο, ἐδοκίμασε νὰ δραπετεύσῃ. Συνελήφθη, ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν, καὶ ἐκεῖθεν μ' ἔγραφε, ὅχι ὅλα ὅσα σὲ διηγῆθην, ἐπειδὴ τὰ ἐπληροφόρηθην ἔπαυτα, ἀλλ' εἰς ὀλίγας λέξεις τὴν δεινότητα τῆς θέσεώς του. Ἄν δὲν ἠρχόμην εἰς βοήθειάν του, θὰ κατέκειτο ἴσως ἐφ' ὄρου ζωῆς κρατημένος καὶ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, διότι δὲν εἶχε πλέον πῶς νὰ πορισθῇ τὰς ἀναπαύσεις τῶν ὁποίων ἀπελαύομεν κατὰ τὴν προλαβοῦσαν φυλακίαν μας. Οἱ φίλοι του τὸν ἐγκατέλειπον, ἴσως δὲ καὶ ἔχαιραν ὅτι ἀπηλλάχθησαν ἀπ' αὐτόν. Ἄπορος ὅμως διόλου, ἔκτιστο ἐρριμμένος εἰς μίαν ὑγρὰν εἰρκτὴν, ὅπου ἤδη τὸν κατεβρίβρωσκε καὶ ὁ πυρετός. Ἐπώλησαν πᾶν ὅ,τι τὸν εὐρίσκειτο τιμαλφές, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ φορέματά του, ὥστε μόλις εἶχε νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Ἀνεχώρησα πάραυτα. Ἐπειδὴ οὐδέποτε μὲ ἦλθεν ἰδέα νὰ κατοικήσω εἰς τὰς Βρυξέλλας, μόνον δὲ τοῦ πένθους μου ἡ ἀκηδία μ' ἐκράτησεν ἐκεῖ ἐπὶ ἕξ μῆνας, εἶχα μετατρέψει σχεδὸν ὅλην μου τὴν κληρονομίαν εἰς χρήματα· πολλάκις ἐσχέδιζα νὰ ἰδρῶσω δι' αὐτῶν νοσοκομεῖον διὰ τὰς μετανούσας κόρας καὶ εἰς αὐτὸ νὰ γίνω μοναχὴ. Ἄλλοτε διενόηθην νὰ καταθέσω τὰ χρήματα ἐκεῖνα εἰς τὴν Γαλλικὴν Τράπεζαν, καὶ νὰ προσδιορίσω διὰ τὸν Λεώνην μίαν πρόσδοτον ἐξ αὐτῶν, πρόσδοτον ὅμως ἀναπαλοτρίωτον, ὥστε νὰ τὸν προφυλάξῃ διὰ παντός ἀπὸ τὴν ἔνδειαν καὶ τὰς χαμερπεῖς πράξεις. Θὰ ἐκράτουν διὰ τὸν ἐαυτόν μου μετρίαν τινα σύνταξιν ἰσοβίου, καὶ θὰ ἀνεχώρουν νὰ κρυθῶ μόνη εἰς τὴν ἐλβετικὴν κοιλάδα, ὅπου αἱ ἀνάμνησεις τοῦ εὐδαίμονος ἐκείνου καιροῦ θὰ μ' ἐνεκαρδιωναν ὥστε νὰ ὑπομένω τῆς ἐρημίας τοῦ δυσφόρητον. Ἄλλ' ὅταν ἔμαθα τὰς νέας κακουχίας καὶ συμφορὰς τοῦ Λεώνη, ἀνεγεννήθησαν εἰς ἐμὲ ὁ ἔρωσ καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν στοργή μου ζωηρότερα παρὰ ποτέ. Παρακατέθεσα ἀμέσως ὅλην μου τὴν περιουσίαν εἰς ἕνα τραπεζίτην τῶν Μεδιολάων, καὶ μόνον ἐκράτησα ἐπαρκές τι κεφάλαιον ὅπως διπλασιασθῇ ἢ ἐπιχορηγησῇ, τὴν ὁποίαν εἶχε κληροδοτήσῃ ὁ πατήρ μου εἰς τὴν θεῖαν μου. Πρὸς ἄκραν αὐτῆς ἀγαλλίαςιν, τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἦτο ἡ οἰκία μας, ὅπου καὶ αὐτὴ ἐπέρασεν τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς της. Ἐγράψα λοιπὸν αὐτὸ τὸ κτῆμα εἰς ὄνομά της, καὶ ἀνεχώ-

ρησα νὰ ἐνταμώσω ἐκ νέου τὸν Λεώνην. Ἡ πτωχὴ θεῖα οὔτε μὲ ἠρώτησε ποῦ ἔμελλα νὰ πάγω· τὸ ἤξευρε. Δὲν ἐδοκίμασε νὰ μὲ ἀποτρέψῃ, οὔτε μὲ ἠυχαρίστησε διὰ τὴν προσφορὰν μου, ἐσφιγξε μόνον τὸ χεῖρι μου· ἀλλὰ στραφεῖσα πρὸς αὐτὴν, εἶδα νὰ ῥέῃ ἀργά, ἀργά, ἐπάνω εἰς τὴν παρειάν της, πλήρη ἤδη ῥυτίδων, τὸ πρῶτον δάκρυ τὸ ὁποῖον ἐνθυμούμαι ποτὲ νὰ ἔχουσε.

KB'

Εὐρήκα τὸν Λεώνην εἰς μίαν κατάστασιν ἐλεεινὴν, ἰσχνόν, πελιδνόν καὶ σχεδὸν φρενοβλαβῆ. Πρῶτην φορὰν ἡ πενία καὶ αἱ κακοπάθειαι τὸν εἶχαν πραγματικῶς καταδαμάσει. Ἐως τὴν ὥρην εἶχε μὲν ἰδεῖ νὰ καταρρέῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ὄλθος του, ἀλλὰ συγχρόνως ἐζήτει καὶ εὐρίσκει τὰ μέσα ὅπως τὸν ἀνακτῆσῃ· αἱ τοιοῦτου εἶδους συμφοραὶ του ὑπῆρξαν μεγάλαι, ἀλλὰ τὸ πολυμήχανον πνεῦμά του ποτὲ δὲν τὸν εἶχεν ἀφίσει ν' ἀντιπαλαίσῃ πολὺν καιρὸν κατὰ τῶν στερησῶν. Ἐσώζετο πάντοτε ἡ ἠθικὴ του δύναμις· ἀλλὰ καὶ αὕτη κατεβλήθη ἀφοῦ τὸν ἐγκατέλειψεν ἡ φυσικὴ. Τὸν ἦρα κατεχόμενον ἀπὸ ἕνα νευρικὸν παροξυσμὸν ὅμοιον μὲ φρενιτίδα. Ἐσπευσα νὰ ἐγγυηθῶ διὰ τὰ χρέη του, καὶ ἡ πρότασίς μου εὐκόλως ἔγινε δεκτὴ, ἐπειδὴ ἔφερα ἐπάνω μου τὰς ἀποδείξεις ὅτι ἤμην τῷντι ἀξιοχρεῶς· ὥστε δὲν ἐμβῆκα εἰς τὴν φυλακὴν, εἰμὴ ὅπως ἐξαγάγω ἐκεῖνον. Τόσον δὲ σφιδρὰ ὑπῆρξεν ἡ ἐκ τούτου χαρὰ του, ὥστε δὲν ἠμύρεσε νὰ τὴν υπομείνῃ, καὶ ἐχρειάσθη νὰ τὸν μετακομίσωμεν εἰς τὸ ὄχημα λιπόθυμον.

Τὸν μετέφερα εἰς τὴν Φλωρεντίαν, καὶ τὸν περιστοίχισα μὲ ὄσσην εὐζωίαν ἐδυνάμην. Ἀφοῦ ἐπληρώθησαν ὅλα τὰ χρέη του, μὲ ἀπέμεναν μικρὰ πράγματα, καὶ ὅμως κατέβαλα πᾶσαν προσπάθειαν ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὰ παθήματά του εἰς τὴν φυλακὴν· καὶ ἀνέκτησε μὲν τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά του ἔμεινεν ἀρρωστημένον. Αἱ φρίκαι τοῦ σκότους τῆς φυλακῆς καὶ αἱ ἀγωνίαι τῆς ἀπελπισίας εἶχαν ἀφίσει βαθεῖας ἐντυπώσεις εἰς τὸν ἐνεργητικὸν καὶ ἐπιχειρηματίαν αὐτὸν ἄνθρωπον, καθὼς λαβόντα τὴν ἔξιν τῶν ἀπολαύσεων καὶ τοῦ ταράχου τοῦ τυχοδιωκτικοῦ βίου. Ἡ ἀδράνεια τὸν ἐσύνηψε. Ἦτο ὑποκείμενος εἰς φόβους παιδαριώδεις· κατέστη τρομερὰ ὀξύχολος· δὲν ὑπέφερε κάμμειαν ἐναντιότητα, τὸ δὲ χειρίστον, τὰ ἔβαλλε μ' ἐμὲ ὡσάκις δὲν ἐδυνάμην νὰ ἐξοικονομήσω τὰ πράγματα ὅσα δὲν ἐγίνοντο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἐπειδὴ εἶχε χάσει τὴν καρτερίαν ἐκείνην, διὰ τῆς ὁποίας ἠτένιζεν ἀρόβως εἰς τὸ μέλλον, ἔστω καὶ ἀπαίσιον, τὴν ἐπτοεῖτο προβλέπων τὴν πτωχείαν, καὶ καθεκαστήν μετ' ἠρώτα πόθεν θὰ ἐποριζόμην τὰ χρεῖωδῃ ἀφοῦ θὰ ἐξηντλῶντο καὶ οἱ πόροι οἵτινες μὲ ἀπελίποντο. Δὲν ἤξευρα τί ν' ἀποκριθῶ εἰς τοῦτο· κ' ἐγὼ αὐτῇ ἡμην ἔμφοβος διὰ τὴν προσεγγίζουσαν ἀμηχανίαν μας.

Ἡ στιγμή αὐτὴ ἦλθε. Ἐκάθησα καὶ ἐζωγράφουν θήκας διὰ καπνὸν καὶ ἄλλα

τοιαῦτα μικρὰ κομψοτεχνήματα. Ὅταν εἰργαζόμενη δώδεκα ὥρας τῆς ἡμέρας ἐκέρδαινα ἀπ' αὐτὰ ὀκτώ ἢ δέκα φράγκα. Θὰ ἦσαν ἀρκετὰ διὰ τὰς ἀνάγκας μου, ἀλλὰ διὰ τὸν Λεώνην ἦσαν ἐσχάτη πενία. Ἐπεθύμει μυρία πράγματα ἀνέφικτα παρεπονείτο πικρῶς, μανιωδῶς ὅτι πλέον δὲν ἦτο πλούσιος. Μὲ ἤλεγχεν ὅτι πολλάκις ἐπλήρωσα τὰ χρεῖα του καὶ δὲν ἐδραπέτευσα μαζὶ του μὲ τὸ ἀργύριόν μου. Ὅπως τὸν καταπραύνω, ἤναγκαζόμενη νὰ τὸν ἀποδεικνύω, ὅτι θὰ μὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἐλευθερώσω ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἂν ἐπραττα αὐτὸ τὸ ὄνειδος. Ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐβλασφήμει στουγερῶς τοὺς πλουσίους ὅσοι διέβαιναν μὲ τὰ ὄχηματά των καὶ τὰς ἀπικρίας των. Μ' ἐδείκνυε τὰ φορέματά του ὡς ἦσαν ἤδη τετριμμένα, καὶ μ' ἔλεγε μὲ τόνον φωνῆς τὸν ὅποιον ἀδυνατῶ νὰ σὲ παραστήσω. «Καὶ τώρα σὺ δὲν εἰμφορεῖς νὰ παραγγεῖλῃς νὰ μὲ κάμουν ἄλλα; Ἡ γούν δὲν θέλεις;» Κατήντησε τόσον συχρὰ νὰ μὲ λέγῃ ὅτι ἐδυνάμην ἐγὼ νὰ τὸν σώσω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀμηχανίαν, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκκαμα ἀπὸ φιλαυτίαν καὶ ἀσπλαγχτίαν πρὸς αὐτόν, ὥστε τὸν ἐθεώρησα ὡς φρενοβλαβῆ καὶ ἔπκυσα πλέον νὰ προσπαθῶ ὅπως τὸν φέρω εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον. Ὅσάκις ἐπανήρχετο εἰς τὸ προκείμενον τοῦτο εἰσιώπων καὶ τὸν ἐκρυπτα τὰ δάκρυά μου, ἄτινα εἰς οὐδὲν ἐχρησίμευαν, μᾶλλον δὲ τὸν παρώξυναν. Ἐσυμπέραναν ὅτι ἐκαταλάμβαναν τοὺς ἀποτροπαίους ὑπαινιγμούς του, καὶ ἔκρινε τὴν σιωπὴν μου ὡς ἀνήμερον ἀδικασίαν ἢ ὡς κτηνώδη ἐπιμονήν. Πολλάκις ἐσήκωσε τὸ χεῖρ του καὶ μ' ἐκτύπησε σφοδρῶς, καὶ θὰ μ' ἐθανάτωνε, ἂν οἱ γείτονες δὲν ἔτρεχαν εἰς βοήθειαν μου.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, ἀφοῦ παρήρχοντο αὐτοὶ οἱ θυμοὶ του ἐπιπτεν εἰς τοὺς πόδας μου καὶ μὲ δάκρυα μ' ἐζήτει συγγνώμην ἀλλ' ἀπέφευγα ὅσον τὸ δυνατόν αὐτὰς τὰς σκηναὶς τῆς συνδιαλλαγῆς, διότι ἡ κατάνυξις ἐγένετο ἀφορμὴ νέας προσβολῆς εἰς τὰ νεύρα του καὶ ἐπροκάλει δευτέραν κρίσιν. Τὸ εὐόργητον τοῦτο τοῦ χαρακτηήρος του ἔπαυσεν ἐπὶ τέλους, ἀλλὰ τὸ διεδέχθη ἄλλο φοβερώτερον· ἕνα εἶδος σκυθρωπῆς καὶ ἀφώνου ἀπελπισίας. Μ' ἐκύτταζεν ἀγρίως πῶς, ὡς νὰ ἔτρεφε κατ' ἐμοῦ κρύφιον μῖσος καὶ νὰ εἶχε σκοποὺς ἐκδικήσεως. Συνέθη νὰ ἐξυπνώ ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς καὶ νὰ τὸν βλέπω ὀρθὸν μὲ τὸ ἀπαίσιον τῆς μορφῆς του ἦθος πλησίον τῆς κλίνης μου ἐνόμιζα ὅτι ἤθελε νὰ μὲ θανατώσῃ, καὶ ἐβαλλὰ ἐντρόμους φωνὰς· ἀλλ' αὐτὸς ἀνέστελλε τοὺς ὤμους καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κλίνην του γελῶν κτηνωδῶς.

Ἐπειτα τὸ τέλος

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ
Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Κρότος, ἀντηχήσας εἰς τὴν θύραν, ἐξήγαγεν αὐτόν ἐκ τῶν σκέψεων τούτων.

— Θὰ ἦνε ὁ Κορζὺ, εἶπεν ὁ Καπελού-

ζος· θὰ ζητήσῃ ἐμέ· θέλεις νὰ ἔλθῃ μέσα, Ζολάνδη;

— Διατί ὄχι, πάτερ μου;

Ὁ Κορζὺ ἐνεφανίσθη.

— Κύριε, εἶπε χαιρετήσας εὐσεβῶς τὴν Ζολάνδην, ἡ ὥρα πλησιάζει.. σὰς περιμένουν.

— Ἐχεις δίκαιον. Πρέπει νὰ σ' ἀφήσω, Ζολάνδη, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον... Ὑγίαινε λοιπόν, ἀγαπητόν μου τέκνον!.. Ἐνθυμοῦ πάντοτε ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος πρὸς χάριν σου ἀπρηνήθη ὅλας τὰς χαρὰς τῆς νεότητος, καὶ ὁ ὁποῖος, διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, θὰ ἐθυσίαζε καὶ τὴν ζωὴν του εἰς τὸν κόσμον αὐτόν καὶ τὴν αἰωνίαν του ἀνάπαυσιν εἰς τὸν ἄλλον.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἀνεχώρησεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Κορζὺ.

Ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ρενιῶ συνεδρίασις τῶν κορυφαίων τῆς συνωμοσίας ἔμελλε ν' ἀποτελεσθῇ ἐκ τῶν μᾶλλον εὐπολήπτων κατοίκων τῶν Παρισίων, τοῦτέστιν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ρενιῶ, τοῦ μοναχοῦ Δ' Ὀρζεμόν, τοῦ Ροβέρτου Βελλῶ, μεγαλεμπόρου, τοῦ Καπελούζου, τοῦ Βισκορνέ, τῶν δύο τούτων δεξιῶν βραχιόνων τῆς συνωμοσίας, καὶ ἄλλων πολλῶν, ἐκτὸν περὶ τοῦ τὸν ἀριθμόν, ἀπάντων ὀπλισμένων ἀπὸ κερκλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἄπαντες οὗτοι, συνελθόντες ἤδη, ἦσαν κατηφεῖς καὶ σιωπηλοὶ, συναισθανόμενοι τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἐγχειρήματος.

Ἄλλως τε περιέμενον ἀνυπομότως τὸν Καπελούζον, ὅστις δὲν εἶχεν ἔλθει εἰσέτι.

Ἐγίνωσκον τὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπιρροήν του καὶ εἶχον πεποίθησιν εἰς τὸ θάρρος αὐτοῦ καὶ τὰς σοφὰς συμβουλὰς του.

Ὅθεν, ἅμα τῇ ἐμφανίσει του, πάντων τὰ πρόσωπα ἐκιδρύθησαν.

— Λοιπόν, Καπελούζε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Δ' Ὀρζεμόν, ἡ φοβερὰ στιγμὴ ἐβῆσεν πλέον.

— Βεβαίως.

— Αὐρίον;

— Χωρὶς ἀναβολήν.

— Εἶδες τὸν δούκα;

— Ὁμίλησα μὲ αὐτόν.

— Ἐπιδοκιμαζεῖ τὰς πράξεις μας;

— Ὅχι μόνον τὰς ἐπιδοκιμαζεῖ, ἀλλὰ καὶ θὰ μας ὑποστηρίξῃ.

Οἱ συνωμῶται ἐθεώρησαν περιχαρεῖς ἀλλήλους.

— Καὶ τί θὰ πράξῃ ὑπὲρ ἡμῶν; ἠρώτησεν ὁ Ρενιῶ.

— Θὰ στείλῃ αὐρίον τὸν ἄρχοντα Δὲ Ποά, ὁ ὁποῖος, μετημφισμένος εἰς καπουκίον, θὰ εἰσέλθῃ εἰς Παρισίους μετὰ τριῶν ἄλλων εὐγενῶν, μετημφισμένων καὶ τούτων εἰς χωρικούς. Θὰ ἐνωθῶσι καὶ θὰ πολεμήσωσι μὲ ἡμᾶς.

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ Καπελούζου διεδέχθη ὑπόκωφος ἦχος χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως.

— Καὶ τοῦτο εἶνε ἀκόμη καλλίτερον, ὑπέλαθεν ὁ Βισκορνέ, διότι, διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἐκτίθεται εἰς κίνδυνον καὶ ὁ δουξ μαζὶ μὲ ἡμᾶς...

— Καὶ δὲν ἀντέτεινε τίποτε εἰς τὰ σχέδιά μας;

— Τίποτε.

— Καὶ τοιοῦτοτρόπως, ὑπέλαθεν ὁ Δ' Ὀρζεμόν, θὰ ἐκδικηθῶμεν τὸν ἄτιμον Δ' Ἀρμανιάκ.

— Ὁ ὁποῖος ἠτίμασε τὰς οἰκίας μας, προσέθηκεν ὁ Βισκορνέ.

— Καὶ μὰς ἐπέβαρυνε μὲ φόρους, ὑπέλαθεν ἕτερος συνωμότης.

— Ἐσχάτως, προσέθηκε τρίτος τις, δὲν εἶχον νὰ πληρώσω τὸν φόρον τῆς δεκάτης· ἡ σύζυγός μου ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ εἰσπρακτορος, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ με συλλάβῃ, ἐπειδὴ δὲν εἶχον νὰ πληρώσω· ἀλλ' οὗτος διέταξε τοὺς στρατιώτας καὶ ἐκρέμασαν τὴν σύζυγόν μου!

Τοὺς λόγους τούτους διεδέχθησαν κραυγαί ἐκπληξέως καὶ ἀποστροφῆς.

— Θάνατος εἰς τὸν Δ' Ἀρμανιάκ! θάνατος εἰς τὸν Δ' Ἀρμανιάκ! ἐκραύγασαν ὠρῶμενοι οἱ συνωμῶται.

Καὶ τὸ βλέμμα των ἐξέπεμπε φλόγας ἀγρίου μίσους.

— Προσέχετε καλά! εἶπεν ὁ Καπελούζος, μὴ φωνάζετε τόσῳ δυνατὰ, διότι δὲν εἶνε δύσκολον ν' ἀνακαλυφθῶμεν... Ἰσως περᾶση ἐδῶθεν κένενας κατὰσκοπος τοῦ στρατάρχου ἢ τοῦ Ἰουβενάλλη καὶ τότε ἐχρηθήκαμεν.

Καὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ὁ Καπελούζος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ οἰκία τοῦ Ρενιῶ διεσείετο ἐκ θεμελίων ὑπὸ τῶν ἀγρίων κραυγῶν τῶν συνωμοτῶν, ὑπὲρ τῆς τις τοῦ δουκὸς Δὲ Βερρὺ διήρχετο τὴν ὁδὸν τῶν Σιδηρογῶν· αἱ φωναὶ θάνατος εἰς τὸν Δ' Ἀρμανιάκ ἔφθασαν εἰς τὰς ἀκοὰς του, συγκεχυμέναι μὲν, ἀλλὰ λίαν εὐδιάκριτοι.

Ἄφνης ἰδέα τις διήλθε τοῦ νοός του.

Ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἐπαναστάσις τις παρεσκευάζετο ἐναντίον τοῦ βασιλέως, τοῦ στρατάρχου καὶ τοῦ κυρίου του.

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἔτρεξεν, ὡς παράφρων, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἰουβενάλλη Δουρσέν καὶ ἀνατρέψας δι' ἐνὸς λακτίσματος τὸν θυρωρόν, ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτῷ τὴν εἰσοδὸν, εἰσῆλθεν, ὠθήσας ἀποτόμως τὴν θύραν τοῦ γραφείου, ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ Ἰουβενάλλης· μόλις δὲ ἀσθμαίνων καὶ μετὰ κόπου πολλοῦ δυνηθεὶς νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν: «Προδοσία!..», καὶ ἔπεσε λιπόθυμος πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀρχικαγκελαρίου, ἐκπλαγέντος πρὸ τοιοῦτου θαύματος.

Φεῦ! οἱ Βουργουδιανοὶ ἦσαν ἤδη ἀπολωλότες!...

ΚΑ'

Σχέδια ματαιωθέντα.

Ὁ Ἰουβενάλλης Δουρσέν, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1350, ἦγε, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐλάμβανον χώραν τὰ γεγονότα, ἄτινα ἀφηγούμεθα, τὸ ἐξηκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Ἦτο γέρων ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός, φυσιογνωμίας αὐστηρᾶς μὲν, ἀλλὰ συνάμα καλοκάγαθου καὶ συμπαθοῦς.